

DR. PAPP LÁSZLÓ 1943 – 2021

**Hatékony menedzsmentet épített, munkatársai a „tűzbe mentek érte” - búcsú
a Bajcsy Kórház egykori főigazgatójától.**

A magyar egészségügy elmúlt 50 évének egy kiemelkedő szereplőjétől, mai szóval ikonjától búcsúzunk. Klinikai belgyógyász, házi orvos, megyei egészségügyi vezető és három ízben (különböző helyen) kórházigazgató volt. Lássuk be, ilyen pálya csak Magyarországon van. A Bajcsy Kórház honlapján megjelent nekrológ, a jól ismert arc alatt filológiai hűséggel sorolja fel a pálya fontosabb adatait.

De az embert, a személyiséget csak a fénykép dús ősz haja és szakála között megcsillanó vidám szem, és a jól ismert „félmosoly” villantja fel.

Emlékezzünk, hogyan is kezdődött?

A csillogó eszű Ózdon született és érettségizett fiú simán bekerült a Debreceni Orvostudományi Egyetemre. Itt ismertem meg, kissé félénk „gólyaként”, a szálfatermetű ötödévesek gyűrűjében láthatóan véleményvezér szerepet játszó, középtermetű medikus kollégát. Vidám, élénk és barátságos volt. Jól tanult, egyenes útja volt a II. számú Belgyógyászati Klinikára. Mint később minden feladatába, ebbe is „beleállt”, szakvizsgázott, elkezdte művelni a gasztroenterológia tudományát, publikált, előadott.

És akkor hat év után váltott egy szokatlant, elvállalta a határ menti városka, Csenger házi orvosi állását. A szegénység űzte, vagy a változatosság igénye hajtotta? Talán mindkettő. Tíz évig volt házi orvos, de itt se nyugodott, megszervezte a központi házi orvosi ügyeletet, aminek az ország egészségügyi vezetése csodájára járt. Ekkor találkoztunk másodsor, átmeneti minisztériumi feladatom keretében.

Majd egy hirtelen váltás, 1985-től a meglehetősen elhanyagolt Mátészalka kórházának főigazgatójaként tűnt fel. Mindjárt elkezdte bombázni a főhatóságokat a fejlesztés

szükségleteivel és modernizációs javaslataival. Ezek egyike egybeesett az akkori egészségügyi szakmai vezetés elképzelésével: oldani kell az egészségügyi intézmények gazdálkodásának rettenetes merevségét, a tervezett költségvetésen belüli rovat-tétel gazdálkodást. A lényeg: Laci és a Mátészalkai kórház az „Egységes pénzalap gazdálkodási kísérlet” vezérhajója lett. Ekkor már munkatársak lettünk. Ez a munka volt az egyik megalapozója az 1989. decemberi forráscserének, és máig ható hatása van a kórházak gazdálkodására.

A rendszerváltás évei Laci számára is a folyamatos alkalmazkodás kihívásait hozták, de ő keményen helytállt. A politikai rendszerváltás „logikája” szerint leváltották Mátészalkán, a politika által manipulált orvosok kényszerszavazásával (később több ottani kollégám mesélte, hogy keserűen megbánták), de szinte azonnal kinevezték a megyéje (Szabolcs Szatmár Bereg) egészségügyi főosztályvezetőjének, mert a hozzáértő szakemberekben akkor is nagy hiány volt. De ennyi politika már Lacinak is sok volt, és elfogadta a felkérést a pestújhelyi egykori szovjet katonai kórház igazgatójának. Ismét egy furcsa véletlene a sorsnak, hogy ezt tölem vette át. Annak főépülete volt az akkori Főváros 1987-ben befejezett, magyarok által tervezett és épített legmodernebb tömbkórházi épülete, amelyet hasznosítás helyett ismét csak steril politikai döntésekkel hagytak az enyészetbe süppedni.

Innen pályázta meg és nyerte el 1995 végén a Bajcsy Kórház főigazgatói állását. Ez végre meghozta neki a nyugodtabb szakmai munka és az építkezés (szellemi és fizikai értelemben) másfél évtizedét. Kőbánya lassan elavuló, kicsit perifériás, kicsit jelentéktelen kórházát szívós munkával olyan fejlődési pályára tette, amit még a mai utódai is élveznek, a jobb munkakörülmények közé kerülő egészségügyi dolgozók, és az eredményesen gyógyított betegek tízezreivel együtt. Hatékony menedzsmentet épített, munkatársai a „tűzbe mentek érte”. Bővítette, fejlesztette a szakmai profilokat, és szívós előkészítő szakmai munkával és lobbizással megnyerte hozzá a forrásokat. Sokkal jobb intézményt adott át utódjának, mint amit ő kapott.

Ezekben az években az egészségügy menedzsment szervezeteinek, Kórházszövetség, EGVE, Menedzserklub állandó szereplője, résztvevője lett. A munkája, eredményei iránti tisztelet, kedves, derűs személyisége iránti szeretet bearanyozta ezeket az éveit. Nyugdíjazása után se nyugodott, az idősgondozás fejlesztésébe vitte hatalmas szakmai

tapasztalatait, munkabírást, de azért rendszeresen feltűnt a kórházi szakmai rendezvényeken.

Utolsó betegsége, balesete után még többször beszélgettünk, és nagyon reménykedett, hogy még sok finom Illy kávé fogunk meginni együtt, mint azt korábban sokszor megtettük.

Vasárnap jött a hír, egy közös régi barát, munkatárs hozta. Így hát Halottak Napja után egy nappal ismét mécses gyújthattam, hogy elbúcsúzzak egy régi baráttól, pályatárstól, akivel 55 évig párhuzamosan haladt az életünk.

Isten veled Laci!

Nyugodj békében!

Sokan és sokáig fogjuk őrizni az emlékedet.

FORRÁS: WEBORVOS SZERZŐ: DR. SZEPESI ANDRÁS